

SPECTACOLUL ÎNTRE RIGOARE ȘI INSTINCT

STUDII

Rigoare și instinct în munca actorului

Monica BROOS

Rezumat: Aceasta este o reflecție personală asupra necesităților și dificultăților cu care un actor s-ar putea confrunta în munca lui (ei), privind detașarea de propria personalitate, în căutarea unui personaj credibil, a unei psihologii create și plauzibile, diferită de a sa proprie. Se referă de asemenea la metode bine cunoscute propuse de oameni de teatru celebri, fiind, mai mult decât orice, o încercare de a deschide o posibilă discuție. Are, în fond, și intenția de a dizolva câteva prejudecăți sau poziții radicale, aducând într-o lumină nouă idei și separări marcate de timp care nu mai par să funcționeze. Relația dintre rigoare și instinct e privită dintr-un punct de vedere personal, format prin confruntarea practică, reală, cu crearea unui caracter, a unui personaj. Se bazează pe ani de experiență actricească, jucând în diferite limbi și lucrând cu diferite metode, dar e și reflecția unei spectatoare pasionate și a unei cititoare de cărți de și despre teatru.

Cuvinte cheie: adevăr, credibilitate, psihic, fizic, memorie, individualitate creativă.

Avem și rigori... sau doar instincte?...

Laura BILIC

Rezumat: Tinerii artiști de teatru își câștigă azi tot mai mult autonomia față de modelele instituționalizate. Artistul anilor 2000 este adesea autodidact, trebuie să dobândească iscusința de organizator, să își formeze o gândire îndreptată spre proiect, nu poate rămâne ancorat numai în scrisul său. În zilele noastre dramaturgia se inspiră din „Actualitatea” timpului, dar excesul de *actual* este, uneori, dăunător în teatru (spectacolul *Roșia Montana pe linie fizică și politică*, realizat la Teatrul Maghiar de Stat din Cluj, în colaborare cu *dramAcum*, text semnat de Peca Ștefan, regia: Gianina Cărbunariu, Andreea Vălean și Radu Apostol; *Stadiu mediu de degradare* spectacol realizat la „Teatru Fix” din Iași, text de Peca Ștefan, regia: Ovidiu Caiță). Teatrul și dramaturgia actuală, renunțând din ce în ce mai mult la „rigoarea” misterului, își va dezvălui oare „instinctele”?...

Cuvinte cheie: actual, actualitate, manifest, mister.

Teatrul la frontieră. Dialogul dintre arte în formele spectaculare contemporane

Ioana PETCU

Rezumat: Revoluționare sau nu, dar cu certitudine având un efect intens și de lungă durată, ideile novatoare de la începutul secolului XX în domeniul artistic au însemnat foarte mult și pentru imaginea actuală a teatrului. Redescoperirea Orientului, dialogul cu alte continente, apoi apetența pentru experimental, explozia tuturor „-ismelor” din avangarda europeană sunt tot atâtea motive pentru care scena să sfărâme barierele, să caute un nou tip de actor și, până la urmă, să se definească altfel. Noile teorii au produs conștientizarea fructuoasei întâlniri dintre arte: compoziție muzicală, coregrafie, artă plastică. Odată cu explozia logistică, cu „adopția” artiștilor europeni în galeriile și pe scenele Statelor Unite ale Americii, odată cu apariția centrelor internaționale de cercetare teatrală, a laboratoarelor și atelierelor, adevărate creuzete de idei în care tehnicile și tendințele se regăsesc împreună, așadar în acest întreg efervescent, teatrul depășește tiparul clasic și intră într-o zonă a heteroclitului, devenind, nu de puține ori, un „element” într-un ansamblu de semne și funcționând numai în această formație. Astăzi, artiștii nu mai au o singură orientare și pe lângă pregătirea de bază explorează domenii conexe. Teatrul se transformă. Așa se face că Marina Abramović lucrează cu Robert Wilson, Jan Fabre nu e doar artist plastic, dar și scenarist sau regizor, Jan Lauwers e pregătit în artă plastică, însă s-a dedicat de mulți ani teatrului, iar exemplele ar putea continua.

Cuvinte cheie: performance, transdisciplinaritate, hiper-ecran, Jan Fabre, Romeo Castellucci, Katie Mitchell.

Dans contemporan, Non-danse, Nouvelle-dance

Alba Simina STANCIU

Rezumat: Două curente care se completează reciproc, apărute în ultimele decade pe scena coregrafiei contemporane franceze, sunt *Non-danse* și *Nouvelle-dance*, atitudini contestatoare față de tradiționalismul dansului. Aceste mișcări sunt un produs al mai multor direcții de gândire, din care cea mai importantă este reforma americanului Merce Cunningham, și influența acestuia pe teritoriul artistic francez începând cu anii '70. Alte surse care contribuie la consolidarea acestor curente vin din direcția tradiției franceze a artei mimului (Marcel Marceau, Étienne Decroux, Jacques Lecoq) și germanul *tanztheater*. Regizorii coregrafi combină aceste tendințe, reformulările corpului în spațiul scenic cu artele vizuale. Apar nume noi ca Marin Maguy, Jean Claude Gallotta, Boris Charmatz care creează combinații stranii și provocatoare între corp și spectacolul multimedia.

Cuvinte cheie: coregrafie contemporană, spectacol multi-media, artă conceptuală, gest, pantomimă, clown, mișcare scenică, artă abstractă.

Spațiul textual și spațiul scenic în *La nuit juste avant les forêts* de B. M. Koltès

Diana NECHIT

Rezumat: Articolul de față încearcă o interpretare din perspectivă textuală a dublei ipostaze a spațiului teatral: spațiul reprezentării și spațiul povestirii, într-un text de referință a dramaturgiei kolteziene, și anume *Noaptea de dinaintea pădurilor*. La baza alegerii dramaturgului și a corpusului textual a stat o tentativă de soluționare, de nuanțare a acestor concepte teoretice, pe un text teatral scris mai degrabă pentru a fi citit decât reprezentat. Analiza se articulează pe trei nivele de interpretare: o perspectivă istorică, teoretică a evoluției formelor și tehnicilor teatrale, precum și continua pendulare între supremația textuală și cea spectaculară; o a doua perspectivă care urmărește funcționarea spațiului dramatic, mai precis, a indicilor spațialității la nivelul reprezentației, sau a textului de reprezentat – didascalii spațiale și o ultimă perspectivă ce vizează modalitățile textuale de conturare a spațiului povestirii. Pornind de la analiza spațială, am abordat și o definiție a personajului koltezian, a instanței narrative care își adresează monologul într-un spațiu emblematic pentru dramaturgia kolteziană: orașul tentacular și angoasant care își terorizează ocupanții. Personajul este perceput ca un marginalizat, un străin ce rătăcește în noaptea urbană.

Cuvinte cheie: Koltès, spațiu, reprezentație, text, urban.

Creatorul între coloratura individuală și țesătura scenică

Tamara CONSTANTINESCU

Rezumat: Punerea în scenă a unui clasic este și o întâlnire a prezentului cu personaje și conduite fictive, imaginate deja. Regia presupune acea interpretare personală sugerată de text, coordonarea elementelor spectacolului fiind dictată de o estetică particulară a regizorului, ce devine treptat un artist cu un anume stil de expresie. Sarcina lui este de a remodela continuu opera dramatică, în acord cu dinamismul social, transformându-se într-un inventator de legi scenice originale. Efortul creatorilor de a păstra marele trecut teatral, marile texte s-a împletit și cu acela al unei permanente reveniri, redescoperiri și regândiri a lui Cehov. Practica scenei a întărit ideea potrivit căreia numai o piesă proastă se poate pune într-un singur fel, pe când o piesă bună se pretează la fel de fel de interpretări. Este și cazul piesei *Livada de vișini* de A. P. Cehov. Unul dintre spectacolele memorabile cu acest text își afla începutul la 6 februarie 1985, când regizorul György Harag venea la Teatrul Național din Târgu Mureș, pentru a pune piatra de temelie a ultimei sale montări (nu avea cum să o știe atunci!). În iulie 1985, aflat în România pentru câteva zile, Lucian Pintilie vizionează spectacolul lui Harag pe care îl apreciază ca „absolut extraordinar”. Ceva mai târziu Pintilie, în *Livada de vișini* montată la Arena Stage, Washington (1988), își demonstrează (pentru a câta oară?) măsura inconfundabilului său stil, propria sa manieră încărcată de mister, de a aduce din trecut piesele clasice, făcându-le să pară creații de ultimă oră.

Cuvinte cheie: Cehov, Livada de vișini, Giorgio Strehler, György Harag, Lucian Pintilie.

Complexitatea spectacolului teatral

Irina DABIJA, Elena CIORTESCU

Rezumat: Spectacolul teatral este unul dintre cele mai complexe acte culturale, fiind o împletire a mai multor arte individuale, precum poezia, dansul, pantomima, pictura și muzica, ce presupune prezența actorilor și a unui public spectator și se bazează pe o acțiune ce are loc în timp real. Complexitatea sa presupune prezența **autenticității** și a **creativității** în proiectarea și realizarea lui, deoarece fără acestea nu ar mai exista diversitate și varietate. Creativitatea apelează și se bazează, într-o oarecare măsură, pe partea instinctuală ce există în fiecare individ uman, iar rigoarea ține de partea de reguli scrise și nescrise, de educația și instrucția dobândite de-a lungul vieții prin studiu, experiență, tradiții, apartenența la o națiune, cultură, religie, pătură socială. Autenticitatea rezultă din unicitatea spectacolului teatral, din singularitatea sa datorită faptului că nici o reprezentație nu va fi identică uneia anterioare sau posterioare.

Cuvinte cheie: autenticitate, complexitate, creativitate.

Simbol și metamorfoză în artele vizuale

Mihai-Cosmin IAȚEȘEN

Rezumat: Forma elaborată al cărei conținut este structurat prin mit și simbol va dăinui în contextul dinamic al evoluției determinate de ansamblul Spațiu-Timp. Cercetarea efectuată a dezvăluit la nivel cultural existența multitudinii simbolurilor în creațiile artistice care au evoluat prin intermediul metamorfozarea formei. În timpul seminariilor din atelier - spațiul reprezentării artistice - dimensiunile și natura spectaculoasă a expresiei vizuale sunt menite să întărească implementarea concluziilor la care am ajuns, asupra conceptului formei metamorfozate tridimensional. Dintre obiectivele preliminare ale cercetării mele cu privire la forma metamorfozată în artele vizuale, reținem: observarea detaliată a câtorva aspecte asociate cu metamorfoza vizuală a unor elemente de expresivitate din secolul al XIX-lea și începutul secolului XX; analiza interdisciplinară și transdisciplinară detaliată a expresiei vizuale, a contextului spațial și temporal în care este metamorfozată de creatori și a conceptului de decor/fundal; comparația transgresivă a schimbării etaloanelor estetice și stilistice, începând de la structurarea fundamentală a unor elemente de morfologie, care aparțin arhetipurilor formei; evidențierea rolului și importanței mitului în construcția formei simbolice; aprecierea valorii simbolului în transmiterea mesajului vizual, prin importanța emblematică a formei într-un anumit context spațial și temporal; cercetarea unor reciprocități despre metamorfoza ca proces bivalent specific, stabilit de stimulul mișcare; abordări ample ale metamorfozelor vizuale ale formei în creațiile unor reprezentanți ai mișcărilor artistice din prima jumătate a secolului XX; implementarea adecvată și readaptarea, prin propria mea interpretare, a câtorva concepte sculpturale consacrate în sfera creației personale.

Am dezvoltat platforma subiectului de cercetare printr-o relație cu câteva etaloane din istoria artei pe care le-am considerat relevante pentru această temă. Călătoria în spațiile ancestrale ale câtorva

civilizații dispărute aduc în discuție subiecte care au legătură cu miturile, arhetipurile și simbolurile, acestea constituind o bază pe care creatorii au dezvoltat formele metamorfozate ale celor mai frapante expresivități vizuale din lumea culturală.

În artele vizuale, metamorfoza implică un proces complex. Conceptul de manifest s-a corelat cu perspectiva suprarealistă a platformelor limbajului, operând într-o manieră adaptată discursului artei vizuale: știința de a reda figura umană, peisajul, curiozitățile anatomice ale unui animal sau detaliile unei clădiri; transformarea unei forme într-o altă formă; transformarea personalității artistului, care este determinantă în procesul creației; implicarea spațialității și temporalității; reluarea conceptelor cristalizate în operele artiștilor consacrați, corelate cu datele stilistice ale contextului istoric contemporan, prin funcționalitate și motivație estetică; caracterul simbolic, arhetipal și ludic al întregului, care este menit să dea o valoare atemporală creației prin studierea amănunțită a fabulosului ancestral și al imaginarului, ca efect al primitivismului din secolul XX; valorizarea mitologiei și legendelor, surse originare pentru diversificarea temelor și amplificarea forței expresive în construirea mesajului vizual; cercetarea expresionismului la limita dintre abstract și figurativ (cu deformări accentuate), prin accentuarea luminii asupra motivului sau asupra celei generatorare care a devenit formă metamorfozată.

Importanța remarcabilă a sculpturii care a reînnoit mijloacele de expresie în secolul XX, este un rezultat al acestor posibilități multiple ale expresiei, date de metamorfoza formei în spațiu.

Cuvinte cheie: formă; metamorfoză; simbol; sculptură; spațiu

[Start.cercetare@UAGE](#)

Narativitatea în teatru

Adrian BULIGA

Rezumat: Narativitatea este importantă în arta scenică și în recital; fie că merge pe varianta verbalității, fie că abordează modalitatea non-verbală, spectacolul este o poveste, iar actorul de recital spune o poveste. Există opinia care susține că o poveste, pentru a fi captivantă, trebuie să nască imagini mentale. Dacă în ultimul timp spectacolul de recital a luat o atât de mare amploare pe scena lumii, aceasta poate se datorează și faptului că omul modern simte chemarea trăirilor esențiale, departe de orice bufonerii și virtualități. Teatrul nu poate face excepție de la acest val și este nevoit să își însușească acest limbaj specific, deoarece nu este suficientă exprimarea în imagini disparate. Profesioniștii narațiunii în imagini au conceput un set de propuneri ca linii de orientare spre o mai bună comunicare a unui mesaj. Pornind de la conceptul scriptic, actorul sau regizorul dezvoltă universul personajelor, dând naștere unei lumi scenice cu reguli proprii și relații cauzale. Lumina, în spectacol, are nevoie de cursivitate, de fluentă, de mister. Prin lumină, creatorul nu trebuie doar să dezvăluie, ci mai

degrabă să știe ce și cum să ascundă. Spațiul teatral devine, astfel, o lume cu reguli proprii (grafice, compoziționale, mecanice); putem elabora spații și ritmuri spațiale prin intermediul surselor de lumină. Pariul suprem e abilitatea de a imprima luminii statutul de personaj.

Cuvinte cheie: narativitate, recital, lumina, spațiu.

TEATRUL DINCOLO DE SCENĂ

Premisele apariției Teatrului Educațional în Marea Britanie (1930-1940)

Mirela NISTOR

Rezumat: Pentru a se adapta necesităților omului modern, teatrul a spart, începând cu secolul XX, toate granițele: a depășit de mult timp perimetrul scenic, a migrat spre alte domenii artistice și a dat naștere la noi tipuri de artă. Conceptul de Teatru educațional a apărut în Marea Britanie în anul 1960 dar premisele apariției sale se pot identifica încă de la sfârșitul secolului XX când Henrik Ibsen și George Bernard Shaw au readus în discuție componenta educativă a genului teatral. Însă Teatrul educațional își datorează în cea mai mare măsură existența, pedagogiei revoluționare a Teatrului politic care a luat ființă începând cu anii '30. Adepți ai acestei forme teatrale, Erwin Piscator și Berthold Brecht au considerat ca teatrul nu poate și nu trebuie să existe doar ca o formă de divertisment superficială, ci el trebuie să îndeplinească o importantă misiune social-educativă.

Cuvinte cheie: „Teatru educațional”, „Teatru politic”, „Agitprop”, „Erwin Piscator”, „Bertolt Brecht”, „Anthony Jackson”.

ÎNTÂLNIRI. INTERVIURI

Un interviu neterminat cu artistul Nic Ularu

Ioana PETCU

Rezumat: Pe o insulă acoperită de copaci, în centrul Iașului, dar ascunsă de blocurile de pe strada Cuza Vodă, ne-am întâlnit cu un om „proaspăt” ieșit din repetiție de la Teatrul Național, dar care a avut grația de a ne răspunde afirmativ la invitația de a rămâne un ceas sau două într-un dialog cu revista „Colocvii teatrale”. Despre teatru, film, arte vizuale sau dramaturgie am vorbit cu Nic Ularu, topind clipele pe reportofon și în carafele cu limonadă. Convorbirea noastră – plâpândă întrețesere de idei – a încercat să portretizeze un artist *entre deux (continents)* sau *entre plusieurs (passions)*, care practică actul scenic ori pe cel literar ca pe un sport solicitant, ca pe o poezie mlădioasă.

Cuvinte cheie: dialog intercontinental, premiul Obi, Hieronymus, Teatrul Național Iași, scenografie, pluridisciplinaritate

„Jocul... esențial în viață!”

Irina SCUTARIU

Rezumat: Vă propun să faceți cunoștință cu doamna Mihaela Bețiu, actriță, lector universitar doctor la Catedra de Arta Actorului de la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L.Caragiale” București (UNATC) unde deține și funcția de Director al Departamentului de Cercetare și redactor coordonator al revistei CONCEPT și nu numai. În anul 2011-2012 este prodecan al Facultății de Teatru. Dar ar mai fi multe de adăugat. În anul 2008 își susține teza de Doctorat cu titlul „*Actorul și performanța între normă și abatere*”, coordonator științific prof. univ. dr. Adriana Marina Popovici, lucrare care nu a văzut încă lumina tiparului, datorită grabei autoare de a trece la proiecte noi. Cert este faptul că intră în colectivul de profesori ai UNATC-lui în anul 2000 și profesează cu entuziasm pedagogia teatrală la clasa coordonată de profesorul Adrian Titieni.

Cuvinte cheie: arta actorului, revista CONCEPT, proces de învățare.

Propuneri de mise-en-scène pe texte de Shakespeare, Molière, Beckett. Experiența iLO

Adrian BULIGA

Rezumat: Am ales trei nume incontestabil clasice ale teatrului european din mai multe rațiuni: întâlnire dintre textul clasic cu noile tehnologii din teatru este una dintre mizele cele mai mari; în fața experimentelor celor mai inedite, ne-am propus să urmărim ce rămâne și ce se pierde din remake-ul acestor texte. Investigarea funcțiilor imaginii în raport cu textul a fost un alt subiect pe care ne-am axat. Câteva idei importante s-au desprins din aceste exerciții: simplitatea ajută mult în proiecțiile multimedia, o propunere prea complicată poate îngreuna punerea în scenă, făcând să nu ne mai atingem scopurile inițiale. Cu cât contrastele în light design sunt mai puternice, cu atât dramatismul cadrului crește. O atitudine deschisă în fața noutăților este importantă pentru designer și pentru artist, altfel riscăm să nu mai înaintăm în creațiile noastre ori să ne autocopiem cu bună știință. Chiar dacă sunt marionete sau simple proiecții, personajele păstrează trăsăturile majore ce vin din analiza textului de bază. Aceasta se poate realiza cu ajutorul culorilor, tonurilor pe care reflectoarele le schimbă și prin formele pe care acestea le proiectează. Acelorași fragmente de text le-am putea găsi peste ceva timp și alte soluții care să mențină stilul în care a fost scris fragmentul și care să poată trezi impresii în spectator. Tocmai datorită acestei versatilități pe care regia de teatru ne-o oferă, textele nu vor obosi niciodată.

Cuvinte cheie: experiment, imagine, light design, proiecție

PAGINI DIN STAGIUNE

Gong 2014

Anca Doina CIOBOTARU

Rezumat: O nouă generație își caută identitatea și Școala leșeană de Teatru se definește prin tot ceea ce ea împlinește, amestecând, cu neliniște, instinctul creator și rigoarea. Spectacolele lor te obligă te trezești, să îi admiri, dincolo de stângăcii și orgolii, să îi prețuiești și să speri că vor avea suficientă putere de a trăi sub semnul *Artei Spectacolului*. Minodora Lungu a decis să își înfrunte spaimetele, să se caute și să își definească identitatea creatoare printr-un exercițiu regizoral provocator. **Noapte bună Alice** are menirea de a prinde spectatorul într-o plasă de imagini metaforice și de a-l trezi și a-l obliga să accepte realitatea riscantului balans între lumini și umbre pe care îl practicăm în adâncul conștiinței noastre. Din **Tăcere!** un tânăr păpușar vrea să își facă propriul drum. Da, promoția 2014, specializarea „Artele spectacolului”, e plină de surprize; mi-e greu să aleg și alegerea e una subiectivă. Mă las prinsă de *Tăcere*. Iulian Lungu, dinamic, efervescent, rebel și nonconformist ne dezvăluie latura lui sensibilă - fără cuvinte, într-un discurs al gesturilor emoționante. Marionetistul și marioneta au pornit în lume, într-un one-man-show marcat de ritmul vibrant al nerostitului, și vin să ne spună o poveste despre iubire, artă și singurătate. Totul se întâmplă la vedere, fără secrete.

Cuvinte cheie: teatru dans, marionetă, sincretism

Licență și masterate

Emil COȘERU

Rezumat: Susținerea disertației de masterat 2013-2014, sesiunea de vară, a decurs normal, după părerea mea, cel căruia i-a revenit misiunea de a o duce la bun sfârșit. Să o numim o etapă de promovare a viitorilor actori, dornici de specializare în contextul prevederilor U.E.-3x2x3. Se impune acum, la sfârșit de drum, a discuta despre noțiunea de masterat în artele spectacolului. E un parcurs de doi ani, conform normelor în vigoare. Cum îl putem „acoperi”? E o problemă care ne preocupă pe toți.

Cuvinte cheie: examen, arta actorului, recital.

Râzi, Paiată! Un „spectacol-suflet” despre sine, despre viață, dar mai ales despre o profesie, o pasiune, o patimă

Anca CIOFU

Rezumat: Titlul spectacolului este o sintagmă dragă autoarei de mult timp, pentru că reușește să sintetizeze în două cuvinte un aspect important al profesiei noastre: indiferent de stare, de circumstanțe, de câtă tristețe sau melancolie poartă în suflet, pe scenă artistul trebuie să se bucure, să joace și să se joace, să râdă!... Împletind cele trei modalități de expresie pe care le stăpânește cu dibăcie: arta actorului, teatrul de umbre și marioneta, Ilinca Istrate reușește, în momente de pură poezie, să vorbească despre multiplele valențe pe care le poate avea relația (intimă, aș îndrăzni să afirm) dintre păpușă și păpușar, dintre mânuitor și cel (care se lasă) mânuit.

Cuvinte cheie: Ilinca Istrate, *Râzi, Paiată!*, one-woman-show, teatru de marionete.

Cu marionetele nu-i de joacă... *O rază de soare* de Al. T. Popescu

Anca CIOFU

Rezumat: Autoarele recitalului au optat, ca spațiu de joc pentru marionetele cu fire scurte, la clasicul paravan, imaginând pivnița unei familii de artiști. Textul bine scris capătă substanță prin punctările muzicale excelent alese și prin mișcarea și acțiunea țesută din atitudini expresive ale marionetelor. Decorul cu cărămizile în relief din loc în loc, fereastra care funcționează ca ecran pentru umbre (la momentul apariției pisicii firoase) nu fac decât să întregească atmosfera specială a spectacolului, îmbrăcat de lumina caldă, intimă a unui singur reflector.

Cuvinte cheie: *O rază de soare*, Al. T. Popescu, recital cu marionete

De la romanul lui Cervantes la spectacolul păpușăresc *Ultimul Don Quijote*

Aurelian BĂLĂIȚĂ

Rezumat: Pornind de la romanul *Iscusitul hidalgo Don Quijote de la Mancha* scris de Miguel de Cervantes, am realizat spectacolul păpușăresc *Ultimul Don Quijote*. Am păstrat trăsăturile definitorii ale personajelor, scoțându-le din peisajul iberic și punându-le în felurite situații din zilele noastre, într-un drum imaginar în jurul lumii. Noile peripeții sunt puse în scenă prin combinarea mai multor tehnici ale teatrului de animație, între care mijloacele teatrului de umbre, mai puțin cunoscute, au ponderea principală. Construcția imaginii scenice s-a realizat prin utilizarea mai multor surse de lumină, de o parte și de alta a ecranului, între care cea a unui retroproiector. Acesta oferă o varietate de posibilități. Jocul proporțiilor, culorile de fundal și de detaliu compun, împreună cu dinamica scenică, țesătura dramatică. Tehnica necesită atât studiul procedurilor de transpunere scenică teatrală cât și a unor tehnici cinematografice. Cele patru actrițe care alcătuiesc o distribuție omogenă, de echipă, sunt puse în fața unui exercițiu de

expresivitate scenică nonverbală, în dorința de dobândire a măiestriei în arta teatrului de animație.

Cuvinte-cheie: Cervantes, Don Quijote, Teatru de umbre, Păpuși, Teatru de animație.

RECENZII

Lecturi obligatorii în colecția Yorick

Alexandra-Ioana CANTEMIR

Rezumat: Orice reeditare a unei lucrări propune un proces de reevaluare, atât a materialului scris, cât și a ecurilor pe care acesta le trezește în conștiința cititorului. Reîntâlnirea cu un text care provoacă prin refuzul de a da răspunsuri definitive și general-valabile, creând, în schimb, nevoia de a (îți) pune mereu noi întrebări, și-ar pierde din semnificație în momentul instalării senzației că sensurile scrierii sunt deja cunoscute și stăpânite. Stanislavski, Grotowski și Brook sunt uniți de imboldul de a căuta și neputința de a se mulțumi cu răspunsurile găsite. Primul contact cu textele în care ei își expun sistemele de gândire asupra teatrului se datorează listelor de lecturi obligatorii ale oricărui institut de artă – reluarea lor este cu adevărat necesară.

Identitatea dansului teatral

Ligia GROZDAN, Elena SAULEA •

Rezumat: Propunându-și optimizarea condiției profesionale a viitorului actor prin Dans, se analizează relația dintre dans și corporalitate, expresivitatea corporală în teatrul ritualic, pornind de la teatrul Antichității și ajungând la Artaud, Grotowsky și Barba. Se urmăresc cele mai importante momente din pedagogia teatrului modern, de la Stanislavski și Craig la Dalcroze și R. Wilson, cu accent pe Biomecanica teatrală a lui Meyerhold.

Cuvinte cheie: dans, limbaj non-verbal, biomecanică.

• Elina Saulea este Profesor universitar doctor la UNATC, București. Ligia Grozdan este lector universitar doctor la Facultatea de Teatru, UAGE, Iași.